

PI kapitola 1.

[1] Jak samotno sedí město, které mělo tolik lidu! Je jako vdova, ač bylo mocné mezi pronárody. Bylo kněžnou mezi krajinami, a je podrobena nuceným pracím. [2] Za noci pláče a pláče, po líci slzy jí kanou, ze všech jejích milovníků není nikdo, kdo by ji potěšil. Všichni její druhové se k ní zachovali věrolomně, stali se jejími nepřáteli. [3] Juda odešel do vyhnanství ponížěn a nesmírně zotročen. Usadil se mezi pronárody, odpočinutí nenachází. Všichni jeho pronásledovatelé ho dostihli v jeho úzkostech. [4] Cesty na Sijón truchlí, nikdo nepřichází ke slavnosti. Všechny jeho brány jsou zpustošené, jeho kněží vzdychají, jeho panny jsou zarmoucené, hořko je sijónské dceři. [5] Její protivníci nabyli vrchu, její nepřátelé si žijí v klidu, neboť Hospodin ji zarmoutil pro množství jejích nevěrností. Její pacholátka odešla před tvář protivníka do zajetí. [6] Odešla od sijónské dcery veškerá její důstojnost. Její velmožové jsou jako jeleni, když nenacházejí pastvu: táhnou vysílení před tvář pronásledovatele. [7] Jeruzalém se rozpomíná ve dnech svého ponížení a zmateného toulání na všechno, co míval za žádoucí ode dnů dávnověkých. Když jeho lid padl do rukou protivníka, nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Protivníci to viděli a posmívali se jeho zániku. [8] Těžce zhřešila jeruzalémská dcera, proto se stala nečistou. Všichni, kdo si jí vážili, ji mají za bezecnou, neboť vidí její nahotu; a ona vzdychá a odvrací se. [9] Má na lemu roucha nečistotu, nepamatovala na svůj konec. Předivně sešla a není nikdo, kdo by ji potěšil. "Pohled, Hospodine, na mé ponížení, jak se nepřítel vypíná." [10] Protivník vztáhl ruku na všechno, co měla za žádoucí. Ba, vidí pronárody vcházet do své svatyně, ač jsi o nich přikázal: "Nevejdou do tvého shromáždění." [11] Veškeren její lid vzdychá a žebrá o chléb. Za pokrm dávají všechno, co měli za žádoucí, jen aby se udrželi při životě. "Pohled, Hospodine, popatř, jak jsem zbavena cti." [12] "Je vám to lhostejné, vy všichni, kteří jdete kolem? Popatřte a hleďte, je-li jaká bolest jako bolest moje, ta, která mi byla způsobena, již mě zarmoutil Hospodin v den svého planoucího hněvu. [13] Z výšiny seslal do mých kostí oheň a pošlapal je. Před nohy mi rozprostřel síť, obrátil mě nazpět. Učinil mě místem zpustošeným, nečistým po všechny dny. [14] Neustále mě tlačí moje nevěrnosti, jež jeho ruka spletla ve jho, dostaly se mi na šíji; podlomil mou sílu, Panovník mě vydal do rukou těch, před nimiž neobstojím. [15] Panovník pohrdl všemi udatnými v mém středu, svolal proti mně slavnostní shromáždění, aby rozdrtil mé junáky. Panovník pošlapal v lisu panenskou dceru judskou. [16] Propukám nad tím v pláč, slzy se mi proudem řinou z očí, vzdálil se ten, kdo by mě potěšil, kdo by mě udržel při životě. Moji synové úděsem trnou, neboť nepřítel ukázal svou moc." [17] Sijón rozpíná své ruce, není nikdo, kdo by jej potěšil. Hospodin vydal Jákobovi příkaz jeho protivníkům vůkol něho. Jeruzalém je mezi nimi jako nečistý. [18] "Hospodin je spravedlivý, já jsem vzdorovala jeho ústům. Slyšte tedy, všichni národové, hleďte na mou bolest. Mé panny a moji junáci odešli do zajetí. [19] Volala jsem své milence, oni mě však oklamali. Moji kněží a moji starší hynuli v městě, když si vyžebravali pokrm, aby se udrželi při životě. [20] Pohled, Hospodine, jak se soužím, v mém nitru to bouří, srdce se mi svírá v hrudi, neboť jsem zarputile vzdorovala. Venku sirobu přinášel meč a v domě řádila smrt. [21] Slyšeli mě, jak vzdychám, nebyl nikdo, kdo by mě potěšil, všichni moji nepřátelé uslyšeli o mém neštěstí a veselili se, že jsi to způsobil ty. Přiveď den, který jsi vyhlásil, a budou na tom jako já. [22] Všechno zlo, jež způsobili, ať vstoupí před tvou tvář a nalož s nimi, jako jsi naložil se mnou za všechny mé nevěrnosti. Hluboce vzdychám a mé srdce je choré."